

Μυστικισμός

γαζόντα με άλατι και πιπέρι
πουν' έντροφημα σπουδαίου κάθε φίνου χασομέρη.

Πρώτη πρώτη έφημερίδα
που ήδυγε μέσα στην πατρίδα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 202. — ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 Μαΐου 1918.

Ετησία συνδρομή αδιαλείπτως: Δραχμαί οκτώ. Η συνδρομή εις τὸ εξωτερικόν επιβαρύνεται με τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.—
Γραφεία: Ἐμπορικὴ Στράδ., ἀριθ. 11.— Καταχωρίσεις καὶ διαφημίσεις ἀποράδικοι.— Δεκτὰ μόνον παράπονα γενικοῦ ενδιαφέροντος.
Ἰνυπόγραφα

Εκάστη ἐπιστολὴ διαλαμβάνουσα παράπονα δεόν τὰ περιέχει ἐσώκλησι-
στα γραμματόσημα ἀξίας μιᾶς δραχμῆς. Δημοσιεύεται δὲ μόνον τῆ
ἐγκρίσει τῆς Διευθύνσεως. Ὁ ἐπιθιμὼν τὰ μὴ δημοσιευθῆ ἢ ἀλογου-
ρή του σημειώνει ἐν τῇ ἐνυπογράφῳ ἐπιστολῇ τὸν ἐν ψευδώνυ-
μον οἰονδήσοιτε.

Τοῦ Μαρσούλη τοῦ ἀσίκη, γράμμ' ἀπ' τῆ Θεσσαλονίκης.

Χαῖρε Χασάνη. Ἄπ' ἐδῶ
σου στέλνω τὰ φιλιὰ μου
καὶ χάσκω καὶ χοροπηδῶ
ἀπὸ τῆ σαστιοιά μου.

Τί βλέπω, τί αισθάνομαι,
τί κόσμον βρῖσκω νέον!
Σὲ ποιά πελάγη χάνομαι
ἐκπλήξεων ἡδέων!

Τί οὐρανοὶ ἀπλώνονται
καὶ τί γιαλοὶ γιορτάζουν!
τί ἥλιοι φανερώνονται,
ποιά ρόδα λουλουδιάζουν!

Γελᾷ ἡ θάλασσα ἀνοικτὰ
στὰ κάλλη τῆς τάρχαϊα
καὶ σφρίγγος νέον ἀποκτᾷ
ἢ Ἐθνικὴ σημαία.

Γύρω τὰ ὄρη μᾶς μιλοῦν
μιὰ γνώριμή μας γλῶσσα
καὶ χλιούς πόθους διαλαλοῦν
κι' ὄνειρατ' ἄλλα τόσα,

καὶ δεῖχτουν ὡς Παλλάδια
θριάμβων θαυμαστών,
κι' ἀνοίγουν δρόμων στάδια
πρὸς τέρμα δοξαστόν,

πρὸς τέρμα που με χλωρωσιές
ἐλπίδων μᾶς γαμίζει
καὶ τίς καρδιές μας με χρυσές
ἀνατολὲς φωτίζει.

Γιὰ ὅσα λέγω, Χασανῆ,
μὴ χάνης τὴ θωριά σου.
Δέσ' τὴ φυγὴ σου με πανί
καὶ σφίξε τὴν καρδιά σου,

γιατ' εἰν' δικά μας ἔλ' αὐτὰ
καὶ τὰ βουνὰ κ' οἱ βράχοι,
καὶ φτάνουν ὅσα χωρατὰ
μᾶς σκάρωσε, στὴ ράχη,

κι' ἄς μὴν ἀκεῖσω πιδ μιλιέ
καὶ σίγα καὶ βουβάσω,
κι' ἄμε στὴ πρώτη σου φωλιά
καὶ πλάκωνε ταυγά σου.

Ἄπ' τὴν πρώτη σαστιοιά μου
σάν συνῆλθα μιὰ φορά,
ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου
δεξιὰ κι' ἀριστερά,

κ' εἶδα, κ' εἶδα... τί δὲν εἶδα!
κ' εἶδα θαύματα καὶ κάλλη,
καὶ μοῦ ἔτριψεν ἡ βίδα
μέσ' στὸ κλούβιο μου κεφάλι,

κ' εἶδα τοῦτα, κ' εἶδα τᾶλλα
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
κι' εἶδα, Χασανῆ Χαίτη,
καὶ τὴν Βίλλαν Ἀλλατίνη,

καὶ θυμήθηκα σκοποδὲς
καὶ τραγούδια τοῦ Χαμίτη,
πούχε πνεῦμα ἀλεπούς
κι' ὄσφρησι λεπτὴ στὴ μύτη,

κι' ὅταν εἶδε πικρανθελὲς
τὴν Τουρκίαν δίχως ἔρμα,
ἐπροφήτευσεν εὐθὺς
τοῦ Σοντάγματος τὸ τέρμα.

Τὴν Λέσχη εἶτα προσιδὼν
τοῦ πάλαι Κομιτάτου,
εἶπα, τὰς τρίχας μου μαδῶν,
τί κόσμος ἴδω κάτω!

Ποῦ οἱ κλεινοὶ φατφάδες του
καὶ ποῦ οἱ κεραυνοὶ του;
Ποῦ οἱ σοφοὶ πασάδες του
κ' οἱ γαῦροι ἀρχηγοὶ του;

Οἱ σκέψεις των οἱ μυστικῆς
καὶ τὰ κρυφὰ συμβούλια
στεφανωθῆκαν μὲ σβερκιῆς
καὶ μὲ λαχανογούλια.

Κουκιά στήν παραβάνα τους
καὶ ρήγγανη στ' αὐτιά τους...
Πῆρ' ἡ Νοτιά τὴ μάνα τους
κι' ὁ διάβολος τὸ μπαμπά τους,

Ὁ Πύργος ὁ Λευκὸς
φαντάζει παραπέρα
καὶ ὑπερφυσικὸς
ὑφίσταται σὶν ἄερα.

Ἀκοῦνται κλαυθμοὶ
ἀδῶων σφαζομένων
καὶ ἄγριοι τριγμοὶ
δατῶν συντριβομένων.

Ἐδῶ τὸ Κομιτάτον
ἐλύσσα ὡς θηρίον
μὲ αἰοχη ἐγκλημάτων
καὶ βασανιστηρίων.

Ἐδῶ οἱ ἐναγείς
τὸν πόνο βαρειοστάξαν
καὶ τὰ βαθιὰ τῆς Γῆς
ἀπὸ καίμυδ στενάξαν.

Ἐδῶ πλὴν στὰ στερνὰ
δὲ χάρηκιν καθόλου,
καὶ ταύρανε στενὰ
καὶ πᾶν κατὰ διαόλου.

Πάντα μέρες περπατοῦσα
μὲ καίμυδ τραλλό,
τὸ Μπαλλομορέτι ζητοῦσα
στὸ γιὰλὸ γιὰλὸ.

Οὔτε ἴχνος, βρὲ Χασάνη,
σὲ γιὰλὸ καὶ γῆ...
Μὴν τὸ φάγατε εἰ χάνοι
κ' οἱ ἀγριοκωβιοί;

Τὸ Μπαλλομορέτι ζητοῦσα
στὰ βαθιὰ νερά,
καὶ τὴν πικροκυματοῦσα
μέλλωνα πικρά.

Ὡ' πέλαγο ἀφρισμένο,
παραπονιαρικό,
ποῦ τῶ χεῖς τρυπημένο
τὸ λανακάρικο;

Μοῦ βάρδος νανουρίζει
τὸ γλυκοταίρι μας,
ποῦ τὴν καρδιά μας σκίζει
καὶ τὸ τζιέρι μας;

Ὡ' ἀσπλαχνο Αἰγαίε,
ποῦ μάναφες καημό,
τοῦ βαποριοῦ δὲν κλαίω
τὸ μαῦρο τὸ χαμό,

μόνο τὸν Κυβερνήτη
θρηνώ καὶ μύρομαι,
ποῦ ἔπρεπε σειρήτι
νὰ τοῦ σερβίραμε

νὰ στελεῖη καὶ τὸν Βόρη
τὰ δῶλφι του νὰ βρῆ
καὶ ναύαρχος στὰ ἔρη
κατόπι νὰ γενῆ.

Στρέφω ἔπειτα τὰ μάτια
σὲ καλύβες καὶ παλάτια
σὲ πλατεῖες καὶ στρατῶνες
σὲ βουνὰ καὶ σὲ δρυμόνες
σὲ ταβάνια καὶ φουγάρους
νὰ κιαλάρω τοὺς Βουλγάρους.

Δὲ βαρειέσαι ..πουθενὰ
οὔτε ἓνα δὲν εἰρήκα,
κ' ἔμεινα στὰ σκοτεινὰ
μὲ τοῦ πόθου μου τὴ γλύκα,
καὶ πικρὸ μὲ πῆρς δάκρυ
ἀπ' τῆς μύτης μου τὴν ἀκρη.

Τοὺς κατακτητῆς, καλέ,
ποιοὶ τοὺς πήρανε Βορρειάδες;
Βούλγαροι παλημαράδες,
δὲ μᾶς λέτε «ποῦ δουλέ...»...;
Γιατὶ ἔτσι φύγατε
καὶ μᾶς δείξατε τὴ φτέρνα;
Ἐέρω. Σεῖς τὸ πῆγατε
μὲ τὸ μούντζωνε καὶ πέσνα.

Μούντζωνε λοιπὸν καὶ φεύγα
κι' ἀπ' τὰ σύνορά μας ἔρθε,
γιατ' ἔδω φουσαῖ φουρτούνα
καὶ Εὐζωνικὴ πατούνα.

Μὴ λυπάστε καὶ πολὺ.
Εἶναι ὁ ντουνιάς σαλάτα...
Ἄντε, ὦρα σας καλή...
Ἄντε καὶ καλή σας στράτα.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΓΕΙΝΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Είνοι πέματα, λέει, θει ο θεός με τὰ ἴδια του τὰ χέρια ἔκοψε τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀδὰμ γιὰ τὰ πλάσῃ τὴ γυναῖκα.

Παρὰ κινδύως ἦσαν ἀπηχολημένοι, ἐκεῖνη τὴν ὥρα γιὰ ναῦρη ἕνα λαός ἐπὶ κἀποῖον ἀλγεβρικό του ὑπολογισμό γιὰ τὴν κίνηση τῶν ἀστρῶν, ἔσαιε τὸν ἄγγελό του νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα πλευρὸ τοῦ Ἀδὰμ.

— Τὸ δεξι βρέ, τοῦ λέει, καὶ γρήγορα.

Ὡς καὶ τὰ πῆς κρομμύοι, ὁ ἄγγελος πῆδηξ ἐπὶ τὸν Παράδεισο.

Ὁ Ἀδὰμ κοιμῶταν. Ὁ ἄγγελος δὲν χάνει καιρὸ, τρωβῆει τὸ σιλλέτο, κ' ἐφ' αὐτὸ ἔλασε μιὰ γερὴ ἔνας κακαίνης τοῦ Ἀδὰμ τὴ φση, γώνει τὸ σιλλέτο καὶ χράσι, κόβει τὸ δεξι τοῦ πλευροῦ.

Ἡ σκόλα γιὰ τὸν οὐρανὸ ἦταν εἰσιμη.

Μὰ κριν πατήρη ὁ ἄγγελος τὸ πρῶτο σφαλῶσαι, γὰ σου ἕνας διολάκος μπροστά του με οὐρα καὶ κέρατο.

Ἐίχε ἑφεύγη ἀπὸ τῆς φάσης πού εἶχε αἰτημένες ὁ θεός γύρω γύρω σὺ φράγη τοῦ περιβολιοῦ.

— Βρέ / τοῦ κάνει ὁ ἄγγελος ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. Πῶς βρέθηρες ἐδῶ;

— Τυχῶς σέ με, ἀδερφάκι μου. Ἡ περιέργεια μ' ἔκανε. Ἄφησέ με νὰ δῶ τὴ βασιὰς σὺ χέρια σου.

— Βρέ δει σὺ διαβόλο κ' ἔχω δουλειά, τοῦ λέει ὁ ἄγγελος καὶ κάνει νάνηβη τὴ σάλα.

Μὰ ὁ διάβολος, τεταπέραιτος, ἀρπάζει σὺν ἀστραπῇ τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τὸ κόβει παπούτσι.

Ὁ ἄγγελος πέφτει καταπόδι.

Κυνηγητὸ τῆς ὀργῆς.

Τρώσανε σὺν τσαλαπαικιοῖ μπροστά ὁ ἕνας καὶ πίσω ὁ ἄλλος μέτα σὺν λαγκάδια τοῦ Παροδείσου.

Στὸ τέλος ὁ διάβολος τῶπεσε σιανά. Κουρίσθηκε. ἰδρωσε, καὶ τὴν ὥρα π. ὁ ἐνοιωθε σχεδὸν τοῦ ἄγγελου τὸ γῶπιό στὴ ρά, τὴ του, γώνεται σὺ μιὰ τρύπα.

Ὁ ἄγγελος ῥίχνει τὸ χέρι του κ' ἀρπάζει τὴν οὐρά του.

— Ὡ, ἔσκουθε ὁ διάβολος... Ἄφησε τὴν οὐρά μου ἀδερφι...

— Ἐβγα ἔξω κανάγια...

Ὅσο τρωβῶσε ὁ ἕνας τόσο ὁ ἄλλος χώνουνταν, ὡς πού τὸ πρῶτο παρατένωσε κ' ἔμεινε τοῦ ἄγγελου τὰ χέρια ἠούρα τοῦ διαβόλου.

Τι νὰ κάνη τόρα ὁ ἄγγελος... Ὁ θεός, ὁ τρομερός θεός περιμένε. Μὰ καὶ διὸ ἀνεβαίνει σὺν οὐραῖό, ὑποκλίνεται σὺν Σαββαθῶ καὶ τοῦ δίνει τὴν ῥά.

— Ὅμοια τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀδὰμ, Μεγαλειότητα.

Ὁ καλὸς θεός, μαρτυρισμὸς ἀκόμη σιτούς ὑπολογισμούς του, δὲν πῆσε, παίρνει τὸ τρῶμα τοῦ τοῦ ὕδωσαν, τὸ φύσηξ καί... θαῦμα θαυμά αν!...

... Ποροσιάσθηκε ἡ γυναῖκα ὁμοσφη, γυμνή, πλασμένη ἀπ' τὴν οὐρά τοῦ διαβόλου.

Πρακτικὴ ὕγιεινὴ

Πρέπει νὰ τρώωμεν. — Με τὴν ἀκρίβεια πού μᾶς δέρνει δὲν πρέπει νὰ τρώμε τίποτε.

Περὶ ἕπνου. — Ἀναγινώσκετε τακτικὰ τὰ κύρια ἀρθρα τῆς «Σάπυγγος».

Περὶ ἐνδοματίων. — Νὰ νιύνετες ὅλοι σὺν Καρδιασό.

Σὺ τὰ πίνωμεν. — Κρασοὶ τοῦ Σαβαστοῦ Κατρακάζα.

Περὶ λαγανιδῶν. — Ἴδε Ἐφημερίδα «Λέοβον».

Μαλοκατερενὰ

Μανθάτομεν ἀπὸ τῆς Ἐγιάσσο, ὅτι κἀποῖος δάσκαλος ἐκεῖ ἔξέβρισε τὸν κ. Α. Μεργιτῆν ἐν τῇ ἰδιότητι του ὡς Ἐφόρον, δι- ὅτι ἰσως ἐμίλησε ἐπὶ τῶν ἐράτων.

Περιμένομεν νεωτέρας πληρεφορίας καὶ διασαφήσεις.

Καὶ ἐν ἀδύνατον

Ἀδύνατον νὰ ἦθε εἴλοι τοῦ ἐντεῦ σας καὶ νὰ μὴ ζητή- ετε πῶρον ἀπὸ τὰ Παγοποιεῖα τοῦ κ. Πέτρου Ραλίτη.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Συνέντευξις μακρὰ καὶ κολὰ περίεργος με κερῶν μου πνευματιστῆν. — Ἄγαθὰ καὶ πονηρὰ πνεύματα. — Πνευματιστικοὶ κρότοι. — Τὰ στοιχειώματα σπήμα. — Τὰ φαντάσματα.

Ὁ ρεπορτερ τοῦ «Μυτιληνιοῦ» ἔσχε μακρὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ περιφήμου πνευματιστοῦ Βλάσκων, ὅστις εἶναι καὶ σοσιαλιστῆς καὶ φυτοφάγος κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου διδασκάλου Δεακούλη. Τὴν περίεργον ταύτην συνέντευξιν παραδέτομεν ὀλοκλήρον χάριν τῶν ἀναγνωσῶν μας.

* *

— Ελέγατε λοιπόν, κύριε Βλάσκων, οἱ τὰ πνεύματα διαιροῦνται εἰς ἀγαθὰ καὶ πονηρὰ.

— Μάλιστα κύριε εἰς ἀγαθὰ καὶ πονηρὰ. Τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τὰ διακρίνει ἡ ἠθικότης, ἡ κλίσις πρὸς τὰ φυτὰ, καὶ ἡ ἰδέα τῆς παγκοσμίου ἰσότητος.

— Οἱ πτεροὶ ὡ πνεύματα τοὺς ὁλοφωρε ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοῖαν τάξιν ὑπάγονται κύριε Βλάσκων;

— Εἶναι ὅπως οἱ ἀπένταρ οἱ ὅμοιοι ἀπαιτοῦν νὰ νομίζονται πλούσιοι, καὶ ἂν τυχὸν δὲν τὸ παραδεχθῆς κ' ἐσύ, σοῦ ἐπιτίθενται τὴν ὥρα πᾶν τρῶς σὺν ἑξιοδοχείον.

— Πῶς!...

— Βέβαιον. Καὶ σὲ δίνουν μιὰ γροθιά, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἀτζαμίδικη καὶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

— Τὶ θαυμάσια πράγματα ἀποκαλύπτει ὁ πνευματισμός! Καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα, κύριε Βλάσκων;...

— Τὰ πονηρὰ πνεύματα εἶναι πολύτροπα καὶ πολίμορφα.

— Τὸ οἰόπνευμα δὲν εἶναι πονηρὸν πνεῦμα κύριε Βλάσκων;

— Καλαμπύρια δὲν ἐπιτρέπονται. Τὸ οἰόπνευμα ὅμως ἔχει τὴν ἰσότητα νὰ μαζεύη τὰ πονηρὰ πνεύματα, τὰ ὅποια σὲ κάμουν νὰ χορεύῃς εἰς τὸν Κῆπον.

— Ὅστε ὁ χορὸς εἶναι ἐνέργεια πονηρῶν πνευμάτων;

— Ναι, διὰν γίεται εἰς τὸν Κῆπον καὶ... ἀντικανονικῶς.

— Ἀντικανονικῶς;

— Μάλιστα! δηλαδὴ χωρὶς ντάμσ.

(Ακολουθεῖ)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

«Μ' ἀγαπᾷ δὲ μάγαπᾷ»

Ἦτανε μέρα πού παράδες δὲ βαστοῦσα καὶ βγήκα σὺν χαράφια καὶ ὄνειροπολοῦσα, καὶ μ' ὕφος ἥρωος ἑπιπλῶνω σὺν μιὰ κόχη καὶ ῥώτησα τῆς μαργαρίτες κ' εἶπαν ὅχι.

Ἦστερα, δταν πῆσα τὴ χρονιά μου, τράβηξα φορεμένος τὰ καλά μου σὺν μιὰ βιτρίνα μ' ὕφος κουγενέ, καὶ τὰ μαργαριτάρια μ' εἶπαν ναι.

Παῖδες

Ἀναποδιές

Νὰ ἔπης πέντε δάκτυλα ἑτοῦ ὅλο: ὁ κότμος καὶ νὰ λέγεται Ἐξαδάκτυλος.

Νὰ ἦσαι παντρεμένος καὶ νὰ σὲ λέν Ἐλευθέριον Κοιρίδην.

Νὰ βασιὰς 20 χιλ. λίρες καὶ νὰ λέγσαι Ἀπέντερος Ἀναγορῶπουλος (!)

Η σπιτονοικοκυρά μου και ὁ σοσιαλισμός.

Ἐάν ἐγνώριζε τὴ σπιτονοικοκυρά μου, ἠθέλητε ἀποφανθῆ μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ κληρονομήτης Κολομητιάδου ἐννοεῖ πρῶτον ἀπὸ αὐτῆν. Ἐάν ἐγνώριζε τὸν κληρονομήτην Κολομητιάδου, ἠθέλητε βεβαιωθῆ ὅτι κάπως ἀνώτερος ἀπ' αὐτὸν σέβεται ὁ Παυλάκης ὁ ἐφημεριδοπώλης. Ἐάν ἐγνώριζε τέλος τὸν Παυλάκη, θὰ τὸν εὐρίσκατε ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀπέπεσθαι λιγὰς κατώτερον ἀπὸ ἐμὲ.

Καθὼς βλέπετε, κατὰ τὴν διαβαθμίσιν μου ταύτην ἔβαλα τὸν ἐπιφάνειαν μου τέσσαρα κατὰ τὰς ὑψηλότερας ἀπὸ τῆ σπιτονοικοκυρά μου. Θὰ εἰπῆτε ἴσως ὅτι εἶνε φιλαυτία καὶ ἐγωϊσμός. Ἀλλὰ ὄχι, κυρία μου. Εἶμαι βέβαιος, βεβαιότατος γι' αὐτὸ ποῦ λέγω καὶ δὲν δέχομαι καμμίαν ἀντίρρησην.

Λοιπὸν;

Δοκίμῳ ἐγώ, ὁ πνευματικῶς τεταμένως ἀνώτερος ἀπὸ τῆ σπιτονοικοκυρά μου, συγκληνόμενος ἀπὸ τὴν ἑλλ. κατ' ἐξῆς, κύριε, ἐστὶν νὰ καταταχθῶ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐλευθερωτοῦ στρατοῦ μας.

Ὅταν ἐφυγῶ, ἀπεχαιρέσηται τὴ σπιτονοικοκυρά μου.

Ἐγὼ γαί, τῆς εἶπα. Γὰ πράγματα μου θὰ ἐρῶν ὁ ἀδερφός μου νὰ τὰ πάρῃ ἀν δὲ γυρίσω πια.

Προβλεπὼν νὰ συγκληνθῆ κα' ἔβλεπα τὰ μάτια τῆς ἀν θὰ τὰ βλεῖν κάποιος ἀπὸς δακρύου.

Ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς δὲ μου εἶσαν τίποτε.

Εἶχαν τὴν ἐκφρασίαν τῶν μετῶν τῆς ἀγαπημένης τῆς κασίκας, ποῦ ἐξύνετο τὴν σιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου τῆς σὺλης.

Μόνον τὰ χεῖλη τῆς τὰ ρινοκωμῆται ἐκινήθησαν ἀπαθῶς καὶ μὲ κάποιον πείσμα γεροντικόν.

— Μι... μι... κ' ἰσὺ ἑλληνας εἶσαι; Κακοχρονάχην' ..... ἤρθαν ἰθὺν νὰ ματουκλῶσιν τοῦ γκόσμου. Μὴ χρονιστῆς δέκα γρόσια ἀπ' τὸ νοῖκ...

Ἐφροῦσα κίς τοὺς ἀσβεβῆς αὐτοῦς λόγους.

Μὲ ἤρθε νὰ τὴν πνίξω.

Ἡ παλιόγρη.

Κατὰ τὴν ὁμοῦ ἐσκέφθη.

Τὴν ἀσβεβίαν τῆς τὴν ἀπέδωκα εἰς τὴν βλακείαν τῆς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀμάθειαν τῆς ἢ κτηνώδη.

— Εἶσαι τόσο βλάκην, μουρμουρίζουσα φεύγοντας, καὶ τόσο λίγα πράγματα ξέρεις, ὥστε δὲν εἶμπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν Ἕλληνα ἀπὸ τὸν Τούρκον. Δὲν ἔχει τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος, οὐτε εἶμπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἐννοίαν τοῦ Ἔθνους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ χρέους τῶν 10 γροσίων, ἠγανάκτησα ἐπίσης. Ἐν τούτοις ἔκρινα φρόνιμον τὴν μικρὰν μου ἀπὸ τῆς ἀγανάκτησιν νὰ τὴν πνίξω ἀντὶ τῆς σπιτονοικοκυράς μου, καὶ νὰ κάνω τὸν κουφὸ διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους.

Ὅυχ' ἦτιον οἱ λόγοι αὗτοι τῆς σπιτονοικοκυράς μου ἀφῆκαν στὸ πνεῦμά μου βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐλεεινολόγουν τὴν οἰκτρὰν κατὰστασιν τῆς κοινωνίας μας, ποῦ κατορθώνει νὰ ἀφήνῃ ἀνθρώπινα πλάσματα εἰς τόσην ἀγνοίαν, ἀγνοίαν φρικώδη καὶ ἀπαισίαν, κατωτέραν τῆς τῶν κτηνῶν — ἐρωτήσατε τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ζωολογίαν.

Τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε ὁμοῦ, κύριε, ὅταν μάθετε ὅτι μετὰ τὴν ἐκστρατείαν κάποιος σοσιαλιστῆς μ' ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς προκυμίας, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μοῦ ὁμιλῇ περὶ πατρίδος διὰ λόγων σαρκαστικῶν;

Ἴδου τί με εἶπεν ἐπιδεικνυόμενος ἐν πνεύματι εἰρωνείας.

— Ἄ, μπράβο. Ἐγείνεσ κ' ἐπὶ μαχαιρᾶς; Ἐπολέμησες ὑπὲρ τῆς πατρίδος; (Sic). Ζήτω ἡ πατρίς.

Τὰ εἶπε αὐτὰ ἀπαθῶς, ὡς ἐντελῶς χειραφετημένο; τῶν προλήψεων ποῦ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ μικροὶ ἄνθρωποι, καὶ ὁμίλησεν περὶ πατρίδος ὡς θὰ ὁμιλῆ περὶ τῆς μεντιζιόλας τοῦ παπουτσίου του.

Ἐγὼ περιέργως δὲν ἠγανάκτησα οὐτε ἐξεπλάγη. Ἐνθυμήθηκα τὴν σπιτονοικοκυρά μου καὶ εἶπα κατ' ἐμαυτὸν.

— Ἴδου θαυμασία συνάντησις πνευμάτων. Ἐάν ἡ σπιτονοικοκυρά μου ἀνεγίνωσκε τὸν Δρακουίλην, ὁ δὲ σοσιαλιστῆς κατεγίνετο εἰς τὴν κασιχολογία, μήπως δὲν θὰ σπηνηκῶντο καὶ πάλιν αἱ ἰδέαι των; Τί πταίει λοιπὸν ἐδῶ ἡκοινωνία καὶ ἡ ἀπαιδευσία; Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ σπιτονοικοκυρά μου εἶπε τὰ λόγια τῆς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων, ἐνῶ ὁ σοσιαλιστῆς εἶπε τὰ διὰ τοῦ ἐν γνώσει. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ὁμοῦ, τὸ μεγάλο πνεῦμα τῆς συναν-

τιν κορμῶν νὰ μὴ γνωρισθῆτε καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνώσιν ὑμῶν.

Le hausse et la baisse des huiles — τηγανέλαια

Ἐλαῖον λακάντε μπόρα καὶ κατ' ἐφημερίσμων τηγανέλαια ἐλλειψίς ἐν τῇ ἀγορᾷ μας. Κατόπιν ἐπιμόνου ἐρείνης ἀνεκαλύφθημεν δύο γκαζοτενεκέδες παρὰ μεγαλοσχήμεν ἔμπορικη-ματῆς.

Τιμαὶ κτλ. Ἴδε προσεχῆς φύλλον.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Κα' ἔρχομαι τὰ τόσα μας φιλιὰ,
τοὺς θρόκους τοὺς τραλλοὺς καὶ τὰ τραγουδία
ποῦ πλέσθησαν ἀγαυρά σου τὰ μαλλιά,
τὰ ραβασάκια, τὰ ξερὰ λουλούδια...

Ἐσχάτες ποῦ μ' ὠρκίστηκες μὰ μέρα,
ἀν δὲ μὲ πάρη, πῶς καλόγρηθ' ἀ γένης,
πῶς θὰ ντυθῆς τὰ μαυρὰ πέρα πέρα
κα' ἀπ' τὸ κελλί σου πιά στὸν κότμο ὅς θὰ βγαίνῃ.

Πέρασαν χρόνια, ἀγάπη μου καυμένη,
ὁ χωρισμός — ποῦ λέν — σωστὴ ὄρφανία.
Ἦρτα πριονέτες, καὶ σ' ἤθρα παντρεμμένη,
κυρία παλαιά, μὲ μακρὰ φουστάνια.

Καὶ σ' εἶδα μὲ τὸν ἀντρα σου — ἄ propos —
τί πόζα ἦταν ἐκείνη, τί καμάρια!
μυῖρθε τὸ χέρι νὰ τοῦ σφιξῶ, νὰ τοῦ πῶ,
«Συνάδελφε», τί κάνεις, τί χαμπάρια;!
Πολύ-ξερὸς

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΑΚΙΑ

Διωροφούριον καὶ Ἐμβολοματύριον Ὁμβρελλόν.
«Ὁ Μέγας Κωνσταντῆνος»
Ἰησοῦς Χριστὸς νηκά.
Τζιροπουλήιον καὶ μπακαλιάρος
«Ὁ Παρθενόν»

Δικηγορικὸν Γραφεῖον Τζαβῆτ & Ὁ
«Τὸ χαντάκωμα τῶν πελατῶν»
Συμβουλαὶ διὰ ψευδομαρτυρίας δωρεάν.
Ρακοσυλλέκτης.

Ὁ «Μυτιληνιὸς» δὲν δέχεται διαφημίσεις

Διὰ τὸ νέον σιγαρόχαρτον «Λέσβος» τοῦ ἐργοστασίου Μάνδρα καὶ Φραγκίδης, τὸ πωλούμενον εὐθηνότερα ὅλων τῶν ἄλλων σιγαρόχαρτων κατὰ εἴκοσι λεπτά, προσφερόμενα εἰς τὸ πολεμικὸν πλοῖον τὸ ὁποῖον ἡ νῆσος μας θὰ δωρήσῃ εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, διὰ τὸ σιγαρόχαρτον τοῦτο, λέγομεν, ὅτι καὶ ἂν γράψῃ τις δὲν εἶναι διαφήμισις ἀλλὰ φόρος θαυμασμοῦ πρὸς τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἐργοστασιαρχῶν. Ὅσον διὰ τὴν ποιότητα δὲν λέγομεν τίποτε, διότι πέντε λεπτὰ διδόμενα πρὸς δοκιμὴν δὲν σημαίνουν.

Δοκιμάσατε, ὠφελήθητε καὶ ὠφελήσατε τὴν Πατρίδα.
Εἰδικῆ Ἐπιτροπὴ θὰ σφραγίσῃ ἕκαστον κνίον καὶ θὰ εἰσαγάγῃ τὸ εἴκοσι λεπτά.

Πωλεῖται χονδρικῶς εἰς τὸ Ἐργοστάσιον καὶ λιανικῶς εἰς ἅλα τὰ Καπνοπωλεῖα καὶ Καταστήματα.